

MGR. ANNA REINBERGEROVÁ
KŮŇ A JEZDECKÉ UMĚNÍ V KULTUŘE LIDSTVA
RIGORÓZNÍ PRÁCE
POSUDEK VEDOUČÍHO PRÁCE

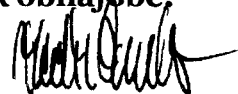
Soužití člověka a zvířete v dějinách lidské kultury je vděčným kulturologickým tématem a kůň mezi zvířaty zaujímá postavení v mnohém výlučné. Jako s tématem písemné práce k postupové zkoušce či práce diplomové a rigorózní se tak s kulturními dějinami koně a jezdeckého umění logicky nesetkáváme poprvé. Ne vždy se ale tématu dostalo zpracování tak komplexního a hlubokého.

Bibliografie hipologických prací je v kvantu velmi bohatá, klade ale značné nároky na kritické nakládání s fakty a jejich interpretacemi. Vše, co provází vysoký zájem o dostihový sport, chov koní a další oblasti, které stojí na prozatímním konci vývoje vztahu člověka a koně, má jisté subkulturní rysy. Tuto charakteristiku, žel, musíme vztáhnout i na hipologickou literaturu. Speciální literatura dotýkající se některého z dílčích témat kotvicích koně v dějinách kultury nese pak obvykle zátěž prací, jejichž interdisciplinární charakter překračuje hranice přírodních a společenských věd.

Ambice předkládané práce je nemalá: „*postihnout vztah koně a kultury v lineárním průřezu dějinami*“, „*celé dějiny koně v kultuře lidstva od počátku přes středověk a novověk až po současnost*“ (s. 4). Že mohla být tato ambice přesvědčivě naplněna na necelých stopadesáti stranách, má několik důvodů. Především autorka předkládá výsledek dlouhodobé systematické práce, která organicky spojila nezprostředkovanou znalost předmětu se studiem literatury řady oborů. Připomínám alespoň diplomovou práci kolegyně Reinbergerové *Kůň v kultuře lidstva*, úspěšně na naší katedře obhájenou v únoru letošního roku. Samo o sobě by to na zralou syntézu, již dnes posuzujeme, nestačilo. Bylo třeba najít efektivní kompoziční princip. Autorka se nevzdala logiky chronologie, nedává se jí ale svazovat a na chronologickou osu nasazuje témata ve výběru, který svědčí o bezpečné znalosti předmětu. Tento princip s postupem k současnosti stupňuje. To jí dovoluje taková témata, jako vysoké jezdecké školy, dostihový sport, uplatnění koní v novověkém vojenství a další pojednat v syntéze diachronního a synchronního. Velmi promyšlený kompoziční rozvrh je pak naplněn živým kultivovaným výkladem, vedeným s vysokou jazykovou kulturou.

Osobně si zvláště cením přehledných kapitol, soustředěných na český kulturní prostor, a kapitoly závěrečné, podávající komplexní obraz místa koně v současné kultuře. Bez hodnotící zmínky nemohu nechat ani soustředění úctyhodného kvanta ikonografických pramenů a efektivitu práce s nimi.

Rigorózní práce Anny Reinbergerové *Kůň a jezdecké umění v kultuře lidstva* představuje zralou kulturněhistorickou syntézu, jejíž jednoznačně kladné hodnocení mohu opřít o srovnání s jinými rigorózními pracemi, nikoliv však o srovnání s odbornou produkcí k danému tématu: Srovnatelnou syntézu u nás nemáme a analogon marně hledám i v literatuře zahraniční. **Plně ji proto doporučuji k obhajobě.**

V Praze 24. listopadu 2009

PhDr. Vladimír Czumalo, CSc.